

Dengang jeg var ung og blåøjet,
kom jeg engang gående til Strøget.
Det varede ikke længe,
inden en kom og spurgte om penge.
Min tur var lige startet,
så jeg ham opvarted.
Da jeg var kommet lidt dernedad,
en til om penge mig bad.
Nu følte jeg mig jo ung og glad,
havde intet imod lidt aflad.
Det var ikke fordi jeg var rig,
eller følte mig som sådan særlig.
Men da jeg nåede enden af Strøget,
stod jeg som fortøjet.
Den sidste mønt mig havde forladt,
jeg i en pine var sat.
Jeg kunne jo ikke mere give,
men blot være glad for at være i live.